

▼ วันอาทิตย์ที่สาม เทศกาลธรรมดา

ลูกา 1:1-4, 4:14-21

ท่านเออฟิลัสที่เคารพียง คนจำนวนมากได้เรียบเรียงเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเรา ผู้ที่เป็นพยานรู้เห็นและประกาศ พระวาจา มาตั้งแต่แรกได้ถ่ายทอดเหตุการณ์เหล่านี้ให้เรา รู้แล้ว ข้าพเจ้าจึงตกลงใจคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด แล้วเรียบเรียงตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่ง สำหรับท่านด้วย ท่านเออฟิลัสที่เคารพ เพื่อท่านจะได้รู้ว่าคำสอนที่ท่านรับมานั้น เป็นความจริง

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปแคว้นกาลิลีพร้อมด้วยพระอนุภาพของพระจิตเจ้า กิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปทั่วแคว้นนั้น พระองค์ทรงสอนตามศาลาธรรมของชาวยิว และทุกคนต่างสรรเสริญพระองค์

พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงเจริญวัย ในวันสัปดาห์โต พระองค์เสด็จเข้าไปในศาลาธรรม เช่นเคย ทรงยืนขึ้นเพื่อทรงอ่านพระคัมภีร์ มีผู้ส่งม้วนหนังสือประกาศกอิสยาห์ให้พระองค์ พระเยซูเจ้าทรงคลี่ม้วนหนังสือออก ทรงพบข้อความที่เขียนไว้ว่า

พระจิตของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า
 เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้
 ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน
 ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ
 คืบสายตาให้แก่คนตาบอด
 ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ
 ประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า

แล้วพระเยซูเจ้าทรงมีวาทะหนังสือส่งคืนให้เจ้าหน้าที่และ
 ประทับนั่ง สายตาของทุกคนที่อยู่ในศาลาธรรมต่างจ้องมองพระองค์
 พระองค์จึงทรงเริ่มตรัสว่า “ในวันนี้ ข้อความจากพระคัมภีร์ที่ท่าน
 ได้ยินกับหูอยู่นี้เป็นความจริงแล้ว”

บทรำพึงที่ 1

ข้อรำพึงที่หนึ่ง

อาร์มภทของลูกา

พระวรสารประจำวันนี้อาจเรียกได้ว่าเป็น “อาร์มภท” ในข้อความสองตอนที่ยกมาเป็นบทอ่านนี้ เราได้อ่านอาร์มภทของพระวรสาร และอาร์มภทของเรื่องราวการเทศนาสั่งสอนของพระเยซูเจ้า

ลูกาเริ่มต้นโดยใช้โครงสร้างวรรณกรรมแบบกรีก เขาเขียนผลงานนี้เพื่อมอบให้เธโอฟีลัส ซึ่งแปลว่าผู้ที่รักพระเจ้า และเป็นชื่อที่หมายถึงใครก็ได้ ที่เริ่มแสวงหาพระเจ้าด้วยความรักเพราะต้องการรู้จักพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น

เขาบอกจุดประสงค์ที่เขียนเรื่องนี้ว่าเพื่อแสดงให้เห็นว่า คำสอนเกี่ยวกับความรอดพ้นของคริสตชนนั้นมีหลักฐานยืนยันได้อย่างชัดเจน เขาระบุสามขั้นตอนของการเขียนพระวรสารของเขา กล่าวคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การถ่ายทอดคำสอน และท้ายที่สุดคือความพยายามบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร พระวรสารทุกฉบับเขียนขึ้นจากความจริง และไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้น เป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต คำสั่งสอน และพันธกิจกอบกู้มนุษยชาติของพระเยซูเจ้าชาวนาซาเร็ธ ผู้สิ้นพระชนม์และกลับคืนชีพ

พระเยซูเจ้าไม่ได้ทิ้งบันทึกใด ๆ ไว้ แต่ศิษย์ของพระองค์นำประกาศคำสั่งสอนของพระองค์ไปประกาศ พัฒนาการขั้นที่สอง คือ ใช้คำสั่งสอนของพระคริสตเจ้าอบรมสั่งสอนชุมชนท้องถิ่น ลูกาเขียนพระวรสารหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นแล้วประมาณ 50 ปี เขาจึง

ไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ แต่เขาใช้ข้อมูลจากคำบอกเล่าของประจักษ์พยาน และผู้เทศน์สอนพระวาจา มีตำนานหนึ่งเล่าไว้ด้วยว่า หนึ่งในแหล่งข้อมูลของลูกา คือพระนางมารีย์ พระมารดาของพระเยซูเจ้า

พัฒนาการขั้นที่สาม คือ วิธีการที่ผู้นิพนธ์พระวรสารใช้ข้อมูลที่เขา มี ลูกาตัดสินใจเขียนเรื่องราวเรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เขาได้ยินได้ฟังมา ผู้นิพนธ์พระวรสารทั้งสี่คนอาจเปรียบได้กับพ่อครัวสี่คนที่ตั้งใจจะอบขนมเค้ก เขาไปหาซื้อส่วนผสมจากร้านเดียวกัน ร้านนั้นก็คือชีวิต และผลงานกอบกู้มนุษยชาติของพระเยซูเจ้า ซึ่งลูกาเรียกว่า “เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น” เราจะได้เค้กสี่ชิ้นที่เหมือนกันจากแหล่งเดียวกันหรือไม่จะเป็นเช่นนั้น เพราะพ่อครัวแต่ละคนมีวิธีการผสมส่วนประกอบต่างกัน และต้องการทำเค้กต่างชนิดกัน คนหนึ่งทำเค้กคริสต์มาสครบสูตร อีกคนหนึ่งเลือกทำเค้กผลไม้เนื้อฟู อีกคนหนึ่งทำเป็นขนมเค้กรสหวาน ในทำนองเดียวกัน ผู้นิพนธ์ทั้งสี่คนก็บอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูเจ้าในแง่มุมที่ต่างกัน ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลมากคือสถานการณ์ของงานอภิบาลในชุมชนคริสตชนที่ผู้นิพนธ์คนนั้นอาศัยอยู่นอกจากนี้ความสามารถ และบุคลิกส่วนตัวของผู้นิพนธ์ก็ปรากฏให้เห็นได้ในงานเขียนของพวกเขาด้วย

จากงานเขียนของลูกาเราเห็นลักษณะประจำตัวอย่างหนึ่งของเขา คือ เขาให้ความสำคัญกับการภาวนา เขาเน้นย้ำถึงความเมตตาของพระเจ้า และความเอาใจใส่ของพระเจ้าต่อคนยากจน และคนที่ถูกดูถูกเหยียดหยาม ลูกากล่าวถึงการภาวนา และคำสอนเรื่องการภาวนามากกว่าผู้นิพนธ์คนอื่น พระวรสารของเขามันก็คำภาวนาหลายบทที่เราคุ้นเคย เช่นบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ เศคาริยาห์ และสิเมโอนที่พระศาสนจักรใช้เป็นบทภาวนาประจำวัน มีบทข้าแต่พระบิดา และครั้งแรกของบทวันทามารีย์ มีธรรมล้ำลึกภาคขึ้นชมยินดีห้าข้อสำหรับใช้รำพึงระหว่างสวดสายประคำ และบทภาวนาสั้นๆ มากมาย เช่น บทภาวนาของคนเก็บภาษีในพระวิหาร และของโจรกลับใจบนเขากัลวารีโอ

ลูกาเป็นผู้นิพนธ์พระวรสารผู้สรรเสริญความเมตตาของพระเจ้า เขาเล่าเรื่องของหญิงผู้กลับใจและล้างพระบาทของพระเยซูเจ้าด้วย น้ำตาของนาง เรื่องของบุตรล้างผลาญ โจรกลับใจ คนเก็บภาษีผู้ถ่อมตน แต่คำภานาแสดงความสำนึกผิดของเขาพุ่งขึ้นไปถึงสวรรค์ ทุกเช้า ข้าพเจ้ารู้สึกมีกำลังใจเมื่อสวดบทถวายพระพรของเศคาริยาห์เพื่อ เฉลิมฉลอง “พระเมตตากรุณาของพระเจ้าของเรา พระองค์จะเสด็จมา เยี่ยมเราจากเบื้องบนดั่งแสงอรุโณทัย”

พระเยซูเจ้าทรงประกาศความหวังโยของพระเจ้าต่อคนยากจน และคนนอกสังคม เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจเทศน์สอนของ พระองค์ในนาซาเร็ธ นี่คือปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า เพราะ พระองค์ทรงนำข่าวดีมาประกาศแก่คนยากจน ประกาศการปลดปล่อย แก่ผู้ถูกจองจำ คืบสายตาให้แก่คนตาบอด และปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้ เป็นอิสระ พระเอกในเรื่องนี้คือคนโรคเรื้อน คนเลี้ยงแกะ คนเก็บภาษี คนบาปสาธารณะ ชาวสะมาเรีย และคนต่างชาติ ทุกคนเป็นบุคคลที่อยู่น อกกระบบสังคม ลูกาเน้นบทบาทสำคัญที่มอบให้แก่สตรี โดยเฉพาะ พระนางมารีย์ นางเอลีซาเบธ มารธา และมารีย์ กลุ่มสตรีที่ช่วยเหลือ พระเยซูเจ้าและอัครสาวกในงานเทศนาสั่งสอนของพระองค์ และกลุ่ม สตรีที่แสดงความสงสารพระองค์ระหว่างทางไปสู่ที่ประหารบนเขากัลวารีโอ

หน้าพระวรสารของลูกาเต็มไปด้วยผู้คน เขาไม่เสนอบทเทศน์ ยาวๆ เหมือนมัทธิว หรือคำปราศรัยยาวๆ เหมือนในพระวรสารของ ยอห์น คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าเข้าถึงประชาชนได้ทันที และคำสั่งสอน ส่วนใหญ่ใช้บุคคลเป็นตัวอย่าง เช่นลาซารัสผู้ยากไร้เป็นตัวแทนของ บุญลาภ ในขณะที่ภัยทั้งปวงที่เกิดจากความร่ำรวยมีอยู่ในตัวของเศรษฐี เจ้าของบ้านที่ลาซารัสนั่งอยู่หน้าประตู เราต้องสนใจคำกริยาที่ลูกาใช้ เสมอเพราะคำเหล่านี้บอกเราว่าพระเจ้าทรงทำอะไรและประชาชนแสดง ปฏิกริยาอย่างไรต่อกิจการของพระเยซูเจ้า ตามปกติ เราจะเห็นว่าคน

เหล่านี้ประทับใจจนต้องแสดงความพิศวง และสรรเสริญพระเจ้า

ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของลูกา คือ การกล่าวถึงมื้ออาหารบ่อยครั้ง กล่าวกันว่าในพระวรสารของลูกา พระเยซูเจ้ามักประทับนั่งที่โต๊ะอาหาร หรือทรงเดินไปที่โต๊ะอาหาร หรือเพิ่งลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร และในหนังสือเล่มที่สองของลูกา คือกิจการอัครสาวก ก็บอกว่าหนึ่งในสี่ศิลาห่มุมของชุมชนคริสตชนยุคต้นก็คือพิธีบิปปิง

ด้วยการเน้นเรื่องการภาวนา ความเมตตา การเอาใจใส่คนยากจน การเทศน์สอนในระดับประชาชน และการเลี้ยงฉลองที่โต๊ะอาหาร ลูกาจึงได้รับการขนานนามว่าเป็นคาทอลิกคนแรก ผู้ดำเนินชีวิตแบบคาทอลิกสามารถเข้าใจภาษาที่จริงใจของลูกาได้ง่าย

ขณะที่เราร่วมเดินทางไปกับลูกาในปีนี้อธิขอให้เราพบประสบการณ์เหมือนกับศิษย์ทั้งสองบนเส้นทางสู่เอมมาอูสเถิด ขอให้ใจของเราเร้าร้อนเป็นไฟ ขณะที่เราทำความรู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในพระวาจาของพระองค์ ขอให้เราจำพระองค์ได้ในพิธีบิปปิง และหลังจากได้รับความสว่างจากพระวาจาของพระองค์ และได้รับการเลี้ยงดูจากปังศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แล้ว ขอให้เราเป็นพยานต่อหน้าผู้อื่นอย่างแข็งขันเถิด

ข้อรำพึงที่สอง

อารัมภบทแนะนำตัวพระเยซูเจ้า

ข้อความแรกที่ผู้นิพนธ์พระวรสารแต่ละคนอ้างว่าเป็นพระวาจาของพระเยซูเจ้า ช่วยให้เราเข้าใจได้มากทีเดียวว่าผู้นิพนธ์มีเจตนาอย่างไร มัทธิว และมาระโกให้พระเยซูเจ้าทรงประกาศว่าพระอาณาจักรอยู่ใกล้แล้ว และทรงเรียกร้องให้ประชาชนกลับใจ และเชื่อข่าวดี

ยอห์นให้พระเยซูเจ้าตอบสนองการแสวงหาของมนุษย์ว่า “ท่านต้องการสิ่งใด ... มาดูซิ” ส่วนลูกาให้พระเยซูเจ้าอยู่ในศาลาธรรมที่นาซาเร็ธ และอ่านข้อความจากหนังสือประกาศกอิสยาห์ ว่า “พระจิต

ของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า” เป็นข่าวดีสำหรับคนยากจน และผู้ถูกกดขี่ เป็นปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า ซึ่งหมายถึงช่วงเวลาแห่งพระหรรษทานอันอุดม มีสามหัวข้อที่ถักร้อยเป็นเรื่องราวนี้ คือ การทำงานของพระจิตเจ้า ความเอาใจใส่ของพระเจ้าต่อคนยากจน และผู้ถูกกดขี่ และผลกระทบจากอาณาภาพของพระเจ้าในวันนี้

ลูกาเป็นผู้นิพนธ์ที่ให้ความสำคัญแก่พระจิตเจ้า ยอห์นเอ่ยถึงคำสัญญาจะประทานพระจิตเจ้า แต่เรื่องของลูกาบอกเล่าอย่างมีชีวิตชีวา เรื่องการทำงานของพระจิตเจ้าในพระเยซูเจ้า และต่อมาในชุมชนคริสตชน ลูกาเล่าว่าพระจิตเจ้าทรงแผ่เงาปกคลุมพระนางมารีย์ ซึ่งบ่งบอกถึงการประทับอยู่และพระอาณาภาพของพระเจ้า ถ้อยคำถวายเป็นพรของนางเอลีซาเบธ และสิเมโอน ถูกเปล่งออกมาเมื่อคนทั้งสองเต็มเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า นับจากเวลาที่พระเยซูเจ้าเป็นผู้ใหญ่ และปรากฏพระองค์ที่แม่น้ำจอร์แดน พระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า พระจิตเจ้าทรงนำทางพระองค์ และทรงได้รับอำนาจจากพระจิตเจ้า

ในภาพนิมิตอันโด่งดังของเอเสเคียล เขาเห็นหุบเขาที่มีแต่กระดูกแห้ง แต่เมื่อลมหายใจ หรือพระจิตของพระเจ้า เข้าสู่กระดูกเหล่านั้นชีวิตใหม่จึงปรากฏขึ้นเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างลับ ๆ เพราะมีเสียงดังจากกระดูกที่กระทบกัน ขณะที่กระดูกเชื่อมต่อกัน เส้นเอ็นใหม่ให้ความแข็งแรง ผิวหนังทำให้งดงาม และลมหายใจของพระเจ้าทำให้เกิดอัศจรรย์แห่งชีวิต

ข่าวดีที่ประกาศภายใต้อำนาจของพระจิตเจ้าที่นาซาเร็ธ เป็นข่าวดีสำหรับกระดูกแห้งแห่งความยากจนภายใน การถูกจองจำ ความมืดบอด และการกดขี่ภายใน เราเห็นอาการเหล่านี้ได้รอบตัวเราในปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาปัญหาชีวิต และจิตแพทย์ มีคนไข้เข้าคิวยาวรอรับบริการ เมื่อใดที่มีบริการรักษาโรค ไม่ว่าจะด้วยพิธีทางศาสนาหรือทางโลก จะมีคนมารับบริการกันแน่นวัดหรือห้องโถง มนุษย์ไม่ปิดบัง

เรื่องราวชีวิตที่สิ้นหวังของตนไว้เป็นความลับอีกต่อไป

พระเยซูเจ้าทรงวางม้วนหนังสือ และประกาศว่าพระจิตเจ้าประทับอยู่ที่นั่นในวันนี้แล้ว ลูกาใช้คำว่าวันนี้บ่อยครั้งเพื่อบ่งบอกถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า “วันนี้ พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว ... วันนี้ เราได้เห็นเรื่องแปลกประหลาด ... วันนี้ ความรอดเข้ามาสู่บ้านนี้แล้ว ... วันนี้ ท่านจะอยู่กับเราบนสวรรค์” การไตร่ตรองพระวรสารอย่างสม่ำเสมอจะทำให้เราคุ่นเคยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในอดีต และช่วยให้มองเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน

พระเยซูเจ้าทรงสอนประชาชนให้ผ่อนคลายภายใต้ความโปรดปรานของพระเจ้า และเขาจะพบว่าเขาสามารถปลดโซ่ตรวนที่พันธนาการเขาอยู่ได้ วันปลดปล่อยจะมาถึงเมื่อท่านค้นพบว่าโซ่ตรวนที่ล่ามท่านอยู่นั้นไม่ได้มีกุญแจล็อกไว้ นอกจากมือของท่านเองที่กำลังไขมันไว้ไม่ยอมปล่อย เมื่อท่านค้นพบความรักของพระเจ้าที่รับรู้ได้ในองค์พระเยซูเจ้า ท่านจะปล่อยมือ และโซ่จะร่วงลงไปเอง

พระเยซูเจ้าทรงนำข่าวของพระเจ้ามาแจ้งแก่คนยากจน ข่าวนั้นประกาศว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ ทรงห่วงใย สงสาร และพร้อมจะให้ภัยเพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเรา ถ้าข้าพเจ้าได้รับสิทธิพิเศษให้ได้ยินได้ฟังข่าวของพระเจ้า ข้าพเจ้าย่อมรู้สึกอยากส่งภาพของพระเจ้าผู้ทรงเมตตากรุณาต่อไปให้แก่ผู้อื่น ไม่ใช่ด้วยคำพูด ซึ่งอาจเป็นเพียงการแสดงความรักที่ภายนอกแต่ภายในกลวง แต่ด้วยการดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่าง ข้าพเจ้าต้องถามตนเองเสมอว่า วันนี้ ชีวิตของข้าพเจ้าประกาศข่าวของพระเจ้าให้แก่ผู้อื่นอย่างไร

บทรำพึงที่ 2

คนจำนวนมากได้เรียบเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเรา...

ลูคาไม่ใช่บุคคลแรกที่เขียนพระวรสาร มาระโกได้เขียนพระวรสารของเขามาก่อนแล้ว และลูคาก็รู้ความจริงข้อนี้ เขาใช้พระวรสารของมาระโกเป็นแหล่งข้อมูล และบางครั้งก็บอกเล่าเหตุการณ์เหมือนกัน แต่เห็นได้ชัดว่ามีหลายวิธีที่จะบอกเล่าหัวข้อเดียวกัน ลูคาไม่วิจารณ์ผู้ที่เขียนพระวรสารก่อนเขา แต่เขาเขียนพระวรสารของตนเอง และเน้นเรื่องที่เขาารู้สึกว่าสำคัญสำหรับผู้ที่เขาต้องการให้อ่านพระวรสารของเขา

ผู้ที่เป็นพยานรู้เห็น และประกาศพระวาจามาตั้งแต่แรก ได้ถ่ายทอดเหตุการณ์เหล่านี้ให้เราแล้ว ...

ลูกายอมรับว่าเขาเหมือนกับเรา เพราะเขาไม่เคยพบตัวจริงของพระเยซูเจ้า เขาเป็นคริสตชนรุ่นที่สอง แต่เขาสอบถาม และต้องการแบ่งปันข้อมูลที่เขาค้นพบกับเรา เราเรียกข้อมูลเหล่านี้ว่าธรรมเนียมประเพณี ...

ส่วนข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้าเป็นข้อหนึ่งของห่วงโซ่ ที่แบ่งปันและถ่ายทอดเรื่องราวของพระเยซูเจ้าให้แก่ชนรุ่นต่อไปด้วยหรือไม่

ข้าพเจ้าจึงตกลงใจค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด แล้วเรียบเรียงตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งสำหรับท่านด้วย ท่านเฮอร์โปลัสที่เคราพ เพื่อท่านจะได้รู้ว่าคำสอนที่ท่านรับมานั้นเป็นความจริง

ลูการะบุเจตนาของเขาอย่างชัดเจน เขาต้องการเสริมความเชื่อของผู้อ่านให้เข้มแข็งมากขึ้น พระวรสารนี้ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้น หรือเป็นตำนาน แต่เป็นประวัติศาสตร์ ... ลูกาเขียนพระวรสารสำหรับผู้อ่านที่เป็นคริสตชนใหม่ที่ไม่ใช่ชาวยิว ลูกา (เช่นเดียวกับนักบุญเปาโล อาจารย์ของเขา) เน้นย้ำบางด้านของชีวิตของพระเยซูเจ้า และอธิบายคร่าวๆ ในเรื่องอื่นๆ โดยเฉพาะรายละเอียดเกี่ยวกับธรรมเนียมของชาวยิว ผลงานของลูกาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การดลใจนี้ไม่บดบังความสามารถ และคุณสมบัติของผู้นิพนธ์ ... พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกาจึงเป็นพระวรสารต้นฉบับ

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปแคว้นกาลิลี พร้อมด้วยพระอานาথাของพระจิตเจ้า กิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปทั่วแคว้นนั้น

พระจิตเจ้าทรงเป็นพลังภายในของพระเยซูเจ้า ลูกาเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิสนธิด้วยเดชพระจิตเจ้า (ลก 1:35) ทรงได้รับอำนาจจากพระจิตเจ้าเมื่อพระองค์ทรงรับพิธีล้าง (ลก 3:22) ... และพระจิตเจ้าทรงนำทางพระองค์ (ลก 4:1, 14, 18)

“การสอนตามศาลาธรรม” หมายถึงการอธิบายข้อความตอนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บางครั้ง เราสงสัยว่าพระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอนเรื่องอะไร พระองค์ทรงแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความในพระคัมภีร์ ทรงเผยความหมายดั้งเดิมของข้อความนั้น และทรงเติมรายละเอียดเล็กน้อยเพื่อเพิ่มความแม่นยำ หรือความแตกต่างของภาษา ... แต่ถึงคำเทศน์สอนของพระองค์เป็นสิ่งที่ใหม่ แต่รากฐานของพระวรสารก็อยู่ที่คำสัญญาของพระคัมภีร์ ซึ่งชาวยิวรู้จักกันดีอยู่แล้ว เมื่อสภาสังคายนาให้นำข้อความจากพันธสัญญาเดิมกลับมาใช้เป็นบทอ่านที่หนึ่งในพิธีกรรมวันอาทิตย์ สภาสังคายนาไม่ได้คิดประดิษฐ์ธรรมเนียมใหม่ แต่ย้อนกลับไปหาธรรมประเพณีโบราณ ... เพราะสภาสังคายนา เราจึงกลับไปปฏิบัติอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงเคยปฏิบัติ...

พระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงเจริญวัย ในวันสัปดาห์โต พระองค์เสด็จเข้าไปในศาลาธรรมเช่นเคย ทรงยืนขึ้นเพื่ออ่านพระคัมภีร์ มีผู้ส่งม้วนหนังสือประกาศกอิสยาห์ให้พระองค์ พระเยซูเจ้าทรงคลี่ม้วนหนังสือออก...

พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของคนยากจน พระองค์ไม่พยายามเสนอตัว หรืออวดอ้างตนเอง พระองค์ไม่เสด็จไปเทศน์สอนในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งถือว่าเป็นเมืองของกษัตริย์และมหาสมณะ แต่ทรงเทศน์สอนในแคว้นที่ห่างไกลและต่ำต้อย “แคว้นกาลิลี แห่งบรรดาประชาชนชาติ” (มธ 4:15) ดินแดนของคนต่ำต้อย และยากจน...

พระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นทั้งสมณะและพระเมสสิยาห์ ไม่เสด็จไปที่พระวิหารเพื่อประกอบศาสนกิจและถวายเครื่องบูชา แต่เสด็จเข้าไปในศาลาธรรมประจำหมู่บ้าน ซึ่งเป็นสถานที่เล็กๆ สำหรับอธิษฐานภาวนา และรับฟังพระวาจาของพระเจ้า ทรงเข้าร่วมในพิธีนรมัสการซึ่งมีพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลาง ... ด้วยวิธีนี้ พระองค์ทรงแสดงว่าหน้าที่แรกของสมณภาพของพระองค์คือการประกาศพระวาจาของพระเจ้า...

แม้แต่ทุกวันนี้ เราก็พบพระเยซูคริสตเจ้าได้ในภาคหนึ่งของพิธีบูชาขอบพระคุณที่เราเรียกว่า “ภาควจนพิธีกรรม” ... มีเพียงครั้งเดียวที่พระองค์ทรง “ทำพิธีถวาย” นั่นคือวันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ ... แต่พระองค์ “ตรัส” หลายครั้งหลายหน เพราะนี่คือหน้าที่สมณะของพระองค์ ... นักบุญเปาโลเข้าใจเรื่องนี้ดีมาก และเขาแนะนำตนเองว่าเป็น “ผู้รับใช้ของพระคริสตเยซู ... โดยทำหน้าที่สมณะในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า” (รม 15:16)

ม้วนพระคัมภีร์ที่พระเยซูเจ้าทรงรับมาคลี่ออกและอ่านในวันนั้น ... พระคัมภีร์นั้นยังมีอยู่ในวันนี้ ... ข้าพเจ้ามีหนังสือศักดิ์สิทธิ์นี้อยู่กับตัวหรืออยู่ในบ้านหรือเปล่า ... ข้าพเจ้าหาเวลาอ่านหรือเปล่า ... พระคัมภีร์เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือที่ข้าพเจ้าอ่านทุกวันหรือเปล่า...

ทรงพบข้อความที่เขียนไว้ว่า “พระจิตของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า ...”

ด้วยถ้อยคำนี้ พระเยซูเจ้าทรงเผยว่าพันธกิจของพระองค์คือการประกาศพระวาจาของพระเจ้า ในภาษาของชาวอิสราเอล ข้อความนี้หมายความว่า “ข้าพเจ้าเป็นประกาศกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าถูกส่งมาโดยพระเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าพูดในพระนามของพระองค์ ประกาศสารของพระองค์...”

และพระเยซูเจ้าทรงถือว่าพระองค์อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของประกาศกผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด คือประกาศกอิสยาห์ ม้วนหนังสือจากชุมชนกุมรานช่วยให้เราเห็นว่า หนังสืออิสยาห์เป็นหนังสือที่ชาวยิวอ่านบ่อยที่สุดในยุคสมัยของพระเยซูเจ้า หนังสือเก่าแก่ที่สุดในโลกนี้เป็นม้วนหนังสือที่ทำจากแผ่นหนัง (พบเมื่อหลายปีก่อนในถ้ำแห่งหนึ่ง และบัดนี้ ถูกเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑน์หนังสือในกรุงเยรูซาเล็ม) และจารึกหนังสือประกาศกอิสยาห์ทั้งเล่มด้วยลายมือ ... เป็นเอกสารที่ไม่เหมือนวรรณกรรมใดในโลก ม้วนหนังสือนี้ตกทอดมาถึงเราพร้อมกับด้วยเหตุบังเอิญ ... แต่เป็นเหตุบังเอิญจริงหรือ ... เราพบว่าหนังสืออิสยาห์เป็นข้อความที่พระเยซูเจ้าทรงใช้เทศน์สอนชนชาติเดียวกับพระองค์เป็นครั้งแรก

เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ ...

ขอให้เราระลึกอีกครั้งหนึ่งว่า คำว่า “เจิม” มาจากคำว่า *chrisma* ในภาษากรีก และผู้ได้รับเจิมจะได้ชื่อว่า *christos* ซึ่งเป็นตำแหน่งของพระเยซูคริสตเจ้า ... พระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์ที่ดูดซับพระจิตของพระเจ้าไว้ในตัว เหมือนกับน้ำมันซึมเข้าสู่ร่างกาย ... “ในองค์พระคริสตเจ้านั้น พระเทวภาพบริบูรณ์สถิตอยู่ในสภาพมนุษย์ที่สัมผัสได้” (คส 2:9)

ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ...

คำว่า “ประกาศข่าวดี” แปลมาจากคำภาษากรีกว่า euangelis-asthai

อิสยาห์เขียนคำนี้ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังเพื่อชาวยิวที่ถูกเนรเทศไปอยู่ที่เมืองบาบิโลน เพื่อประกาศข่าวดีแห่งการปลดปล่อยให้แก่คนเหล่านี้ (อิสยาห์ 52:7, 61:1) แต่ข่าวดีเรื่องการปลดปล่อย และการบูรณะกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ได้ทำให้ชาวยิวทุกคนยินดี เพราะ “คนยากจน” ก็ยังถูกกดขี่ และไม่มีความสุขต่อไป ... เมื่อเวลาผ่านไป คำว่า “คนยากจน” ในพระคัมภีร์จึงกลายเป็นหมายถึงไม่เพียงประชาชนที่มีฐานะต่ำต้อยทางเศรษฐกิจหรือสังคม แต่ยังหมายถึงทัศนคติภายในของคน ที่พบว่าตนเองกำลังขัดสนอย่างรุนแรง และไม่อาจพึ่งพาอาศัยมนุษย์ได้ เขาจึงหันไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ... ครั้งนี้ ลูกาย้าเป็นพิเศษว่า พระเจ้าทรงมีความรักที่ล้ำเอียงเข้าข้าง “คนยากจน” ...

สำหรับท่าน ผู้เป็นพี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า ถ้าท่านรู้สึกว่าคุณเองไม่มีความสุขในโลกนี้ พระวาจาของพระเยซูเจ้ากำลังตรัสกับท่าน โดยเฉพาะ ความสุขกำลังรอท่านอยู่ - จนแสงหามัน และท่านจะพบกับความสุขในสถานที่ซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ และโดยเฉพาะในพระวาจาของพระองค์...

ประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ คืบสายตาให้แก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า

คนทั่วไปจะตีความของข้อความนี้ตามพื้นอารมณ์ของตน ซึ่งอาจทำให้มีความหมายสองอย่างที่ตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ การปลดปล่อยทางกายภาพ หรือทางการเมือง ของผู้ถูกจองจำ คนตาบอด

และผู้กตขี้... และการปลดปล่อยด้านจิตวิญญาณ... หรือบางที พระวาจา
ของพระองค์อาจหมายถึงความหมายทั้งสองด้านนี้ก็ได้ ...

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงเปิดประตูคุกทุกแห่ง ไม่ได้
รักษาคนตาบอด หรือคนป่วยทุกคน ไม่ได้ทรงลบล้างการกตขี้ข่มเหง
ทุกรูปแบบให้หมดไปจากโลกของเรา ... ดังนั้น เราจะพูดว่าคำสัญญา
ของพระองค์เป็นคำสัญญาที่ว่างเปล่า และเป็นความเท็จหรือ ... คน
ยากจนคาดหวังว่าจะได้รับการปลดปล่อยทางวัตถุเป็นสิ่งแรก เป็นไปได้
ที่พวกเราผู้เป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้ามีความผิดที่ไม่ทำให้คำประกาศ
นี้กลายเป็นความจริง เราทำอะไรบ้างเพื่อปลดปล่อยพี่น้องชายหญิง
ของเรา เพื่อบรรเทาใจคนเจ็บป่วย คนเหงา คนที่ไม่มีใครต้องการ
คนที่ไม่ได้รับความรัก

แต่เป็นความจริงแน่นอนว่าการกตขี้ที่ร้ายที่สุด คือ การเป็นทาส
ภายใน ซึ่งบาปของเราผลักดันเราไปสู่ความเป็นทาสนี้ คำที่แปลในที่นี้ว่า
“ปลดปล่อย” มาจากคำว่า *aphesis* ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “การ
ให้อภัย” อีกด้วย (ลก 1:77, 3:3, 24:47, กจ 2:38, 5:31 เป็นต้น)

พระเจ้าข้า โปรดทรงปลดปล่อยเรา โปรดประทานอภัยแก่เราเถิด
ข้าพเจ้าเองก็เป็นทาส เมื่อหัวใจของข้าพเจ้าเป็นนักโทษของ
ความเกลียดชัง ความกระหายอำนาจ ความฟุ้งเฟ้อ และความสุข
สบายทางโลก ... การปลดปล่อยที่พระเยซูเจ้าทรงสัญญาไว้ เป็นการ
ปลดปล่อยสำหรับข้าพเจ้าด้วย ...

แล้วพระเยซูเจ้าทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้เจ้าหน้าที่ และประทับนั่ง
สายตาของทุกคนที่อยู่ในศาลาธรรมต่างจ้องมองพระองค์ พระองค์
จึงทรงเริ่มตรัสว่า “ในวันนี้ ข้อความจากพระคัมภีร์ที่ท่านได้ยินกับหู
อยู่นี้เป็นความจริงแล้ว”

ข้อความเหล่านี้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าอย่างไรในวันนี้ในศตวรรษที่ 20 นี้ ...

ดูคำยืนยันที่แน่นอนว่า “วันนี้” ถึงสิบสองครั้งในพระวรสารของเขา เริ่มตั้งแต่ “วันนี้ พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว” จนถึง “วันนี้ ท่านจะอยู่กับเราในสวรรค์” (ลก 2:11, 3:22, 4:21, 5:26, 12:28, 13:33, 19:5, 19:9, 22:34, 22:61, 23:43)

